

ИСПОВЕСТ КАПЕТАНА ДРАГАНА

ОПЕРАЦИЈА „ЖАОКА“

Једна од најпознатијих и најпопуларнијих личности у Југославији је Капетан Драган, а његова прошлост и његово право име донедавно су били непознати. „Интервју“ је у прилици да у неколико наставака објави детаље из биографије капетана Драгана који је одлучио да исприча своју прошлост

На обуци у Ердуту

Нисам улазио у политику тог рата, колико ми је било стало да организујем те људе, да не дозволим да оружје падне у руке неодговорним људима и да тим људима који су носили оружје усадим одговорност. И мислим да сам сигурно, бар до 2. августа, то и успео да урадим. У току свих операција, док сам био у Книну, ниједан град није срушен, ниједно село није спаљено, ниједан хрватски цивил није убијен и ја сам веома поносан на такве резултате, а највећа територија до данашњег дана која је ослобођена, ослобођена је у том периоду, до 2. августа. У време кад су хрватске снаге заузеле Глину (тачније, 26. јуна) био сам неколико дана у Бео-

граду. За Србе је тај успех хрватских снага значио пад морала. Сећам се да сам у једној продавници у Београду угледао жену која је слушала вести о Глини и плакала.

Одлазак у Глину

Када сам се вратио у Книн, почели смо да разрађујемо план за ослобађање Глине. Нешто око месец дана касније, око 25. јула, мени је наређено да са групом од 20 момака одем на Банију и повежем локалне штабове. Стигао сам у Банију и упознао Богдана Вајагића у Двору на Уни. Изненадио сам се јер сам наишао на релативно добро организоване оружане формације. Шта се догодило? Шеснаесторица из Двора

на Уни били су на курсу у Голубићу и ти момци су врло успешно пренели то своје знање на једно две и по хиљаде бораца на Банији.

Богдан Вајагић је, иначе, био председник општине у Двору, млад момак, али обукао је униформу и укључио се у организацију тамошњих оружаних снага.

Оно што сам чуо од њега и о њему, оставило је дубок утисак на мене. Наиме, Богдан Вајагић је сам, без помоћи Книна, наоружао Банију, обезбедио обуку, а све са тих 16 младића који су дошли са обуке из Голубића. Тако, кад сам ја дошао тамо, већ сам имао оружану формацију којом сам могао да командујем, која је већ разумела моје поруке и за коју сам могао

да претпоставим како ће функционисати.

Кад сам видео да на располагању имам негде око четири и по хиљаде људи, донео сам одлуку да самоиницијативно спроведемо акцију којој смо дали име „Жаока“.

Ту су били људи из резервне војске и из разних специјалних јединица које су сами организовали. На потесу од Двора на Уни до Глине, било их је, рекох, око четири хиљаде под оружјем. Не рачунајући Армију. У то време нисмо имали никакву сарадњу са Армијом.

Донели смо одлуку да 26. јула, тачно месец дана након што су усташе ушле у Глину, ослободимо Глину. О том плану знала су само три човека, пошто су информације стално цуриле, чак и из наших редова. Било је и Хрвата који су живели у тим крајевима, али су и дан-данас остали верни нашој страни. Ипак, нисмо смели да ризикујемо, у то време, и да износимо детаљан план. Да бих успео у томе да план остане тајна, пустио сам вест да Слободан Милошевић долази 26. јула да обиђе Банију и да би било добро да се сви на положајима доведу у ред за смотру, да провере своје наоружање. То сам навео као разлог да бих могао да маневришем тим људима и прикријем прави план. Јер, маневрисати са четири хиљаде људи на таквом терену, не може да се сакрије. Покрете сам оправдао тиме што морамо због Милошевића да организујемо обезбеђење.

Пред цевима ЈНА

Подељено је 216 коверата са детаљним инструкцијама на читавом потесу од Двора на Уни, западна обала Уне, до Глине. На овом потесу смо распоредили јединице и свим командирима водова подељене су плаве коверте које је требало да отворе у 9.30 часова, 26. јула. У коверти су се налазиле инструкције и детаљ-

У оклопном возилу код
Книна

но наведени задаци који им предстоје.

Кад је сваки од њих у 9.30 отворио коверту, схватили су да идемо у офанзиву. Завладала је мала пометња. Такође, схватили су да је већ у 9.50 завладала паника у хрватским редовима. Већ су успели да сазнају. То само говори колико су у то време информације цуриле.

У 10.00 часова кренули смо у напад, а од неколицине официра из Армије добили смо обећање да ће нам помоћи у тој акцији. Уверавали су нас да ћемо ми сами почети напад, а Армија ће га завршити. Међутим, догодило се нешто што нисмо очекивали. Армија не само што није завршила посао него је окренула тенковске цеви против нас, тако да смо се нашли у веома тешкој ситуацији.

Касније, током дана, седми или осми сат од напада, два војника – заставник Веско и млади потпоручник Дробњак, који су отказали послушност Грујици Борићу – својим тенковима притекли су нам у помоћ. Борић је био пуковник, командант тенковске јединице. Чуо сам да је Веско погинуо а са Дробњаком сам изгубио сваки контакт.

У почетку је изгледало као да смо изгубили, али успели смо да се реорганизујемо и увече, око 23 сата, усташе су се повукле. Грујица Борић им је обезбедио одступницу и ми смо ушли у станицу милиције у Глини, западна обала Уне је апсолутно ослобођена, цео тај потес је ослобођен. Ту

смо заробили прва транспортна возила,

Изјава Милана Бабића

Следећег дана, ја сам се вратио за Книн. Поднео сам извештај, а у Книну сам дочекан са свим могућим честиткама, и од Бабића и од Мартића. Обавештен сам да је одлука Председништва Крајине да се ја вратим за Београд, да ће се у Србији организовати центар за обуку и да постоји велика вероватноћа да ће Србију увући у рат и да су тамо потребни људи као што сам ја, да ћемо тамо моћи да радимо много значајније ствари него овде, да су овде људи већ организовани. На крају, донета је одлука да се расформирају книнце и да Армија преузима војну иницијативу на тим просторима.

Противио сам се тој одлуци сматрајући да посао још није завршен, да Армија неће бити у стању да то уради квалитетно. Али, вратио сам се у Београд. Неколико дана касније, пошто сам 2. августа дошао у Београд, чула се она фамозна изјава Милана Бабића да је Капетан Драган само један плаћеник који је завршио свој посао и отишао. То ме је много погодило. Очекивао сам да ће Мартић или Милошевић, или неко други, да реагује и да каже да то није тако. Међутим, ја сам још у оно време рекао да Милан Бабић нема никакве намере да спаја Крајину са Србијом, да му то уопште није циљ, да он жели да створи тамо неко своје царство.

Зато сам 6. августа сазвао ону чувену конференцију за штампу у Крагујевцу. И то је отприлике крај ратовања у Хрватској. У новембру, отишао сам у обичну посету у Крајину, без неких других намера. Затекао сам се око Рибника, у време неког окршаја и прикључио сам се јединици коју је водио неки Раде Шиптар, командант Српске гарде, и пуковник Живановић. Учествовао сам у тој акцији али нисам имао никакву значајну улогу. Заправо, прикључио сам се 15 минута пре почетка акције око Рибника. Следећег дана сам зарадио запаљење плућа и хеликоптером сам враћен за Београд.

□ Приредио: С. К.